

másképp mozognak, és nem tudja
elénk rajzolni őket az
elektronpont, amelynek útja
változatlan és ugyanaz.

A reklámfotókon a testek,
a gyönyörű fiatalok,
miért üresek, s miért szebbek
náluk bumfordi angyalok,
kiket ügyetlen kézzel festett
valami buta művész régen,
ki azt sem tudta, hogy nincs Isten
a csillaggal teliszórt égben?

Nincs mit. Nincs miért. Nincs kinek.
De van tudás. De van hogyan.
Van ez a rohadt know-how,
melyet szemétre kéne dobni.
Van a forma, a lukas zokni,
mit nem lehet foltozni már!
Működik tovább az enyészet,
és mint az otffelejttett gépek,
ha magam már oda se nézek,
ő akkor is verset csinál,
hímzett köntöst a semminek.
Mert van tudás. Mert van hogyan.
S nincs mit, nincs miért, nincs kinek.

Kukorelly Endre

ÜTKÖZÉSEK

Jorgos Alevrasnak

*„Igen gyakran elfojtják bennem a gazdasági paraszt ve-
sződségek az egyébként is nagyon szunyáta írásöszlönt.”
(Berzsenyi Dániel Bajza Józsefhez)*

(1)

Kissé oldalra hajtott fej, az ismert
sápadt arc, hosszú, lobogó hajzat, jobb
kéz a mell előtt, majdnem összeütközünk,
mosolyog, ugyanaz a tartás, a bal
keze azonban testének nem ama lágy
részén nyugszik, mint a híres festményen,

hanem, szemmel láthatólag jól begyakorolt mozdulattal,
oldalt, nagyjából combmagasságban egy közönséges kézításkát
szorít magához, pont ahogy női magazinokban
csinálják. Itt él, ebből a szétrohadt
kapualjból lépett ki, kristályokkal borított, partra mosott
kagyló, összes titok ő, és nem

a nem létező, hullámokat kelt, és
cs cs cs csobogást, olyan álom
és vizsgatolás, női tartozékok helye, eleve
megszakított előadás éneklő angyalok körében. Feltehetően
a teljesség ábrázolásával van megbízva, szóval
azzal, hogy ne a valóságból vegyem

a motívumaimat. Most az jön, hogy
változtatok kissé a rutinomon, és nem
teszek különbséget volt és lesz között,
festett alak és túlzottan erős, de
csak közepesen rossz parfümszag között. Egy
zsfólásig sötét kapualj. Mindabból, ami végképp

áthalad itt, meg is marad valami.
Olyan magazin, szép színes, itt rávesznek
téged arra, hogy változtasd meg életfeltételeid.

(2)

A legszebb Vivaldi alatt, Piango, gemo,
sospiro, idős férfi lépett a terembe,
épp amikor elől, a második vagy
harmadik sorban fölállt egy öregasszony, és
elindult kifelé. Szemben a férfival, aki
a másik oldal felé igyekezett, két

széksor között. Abban a sorban, ami
valamivel szélesebbre volt hagyva. Pont középen
találkoztak, de rögtön látszott, hogy nem
férnek el, és tényleg nem fértek
el egymás mellett, vagyis egy darabig
úgy tűnt, hogy nem férnek el,

de aztán valahogy megoldódott, mégiscsak elfértek.

(3)

Egy-két, mondjuk így, erős dolog.
Nagyon erősek vagy eléggé erősek. Például
a bukszusbokor szaga, egészen messziről érezni.

Egy kör alakú, kibetonozott terecske szélén
két nagy testű rovar, ovális, feketén csillogó
páncélú, talán nőstény szarvasbogár, meg egy

imádkozó sáska, hosszúkás, átható zöld. Valahogy
összeütköztek, egymásba akadtak, a sáska potroha
meg a páncélos bogár lábai, de
mintha nem is látnák egymást, valami
láthatatlan akadályba ütközve, egymástól félig elfordulva
állnak. Kicsit sárgálló falevelek. Bukszusillat van.

Néhány fűszál egy fölolvadt kátránycsöppbe ragadva.

(4)

Megvártam, amíg abbamarad az eső, és
elindultam hazafelé. Fizettem, aztán *nekünk mindenféle
színű frissítőre van engedélyünk* visszaültem még,
de nem kellett sokat várnom, gyorsan
elállt. Csak a valóban visszatérő, lényegében
ismétlődő dolgok mellett érdemes kitartani. Tegnap

este hazafelé menet megálltam egy szokatlanul
erősen kivilágított ablaknál, de mielőtt még
belestem volna a szobába, ahogy körbenéztem,
hogy nem figyel-e engem is valaki,
megpillantottam a járdán az árnyékomat. Olyan
volt, mint egy eldőlt, a talapzatáról

levert szobor. Egy ledöntött szobor a
kékes holdfényben. Olyan, mint valami egészen
biztosan rossz jel. Jelenet vagy jel.
Aztán fönről, nyilván az egyik emeleti
ablakból, de olyan volt inkább, mintha
az égből jönne, nevetést hallottam. Nevetgélnek

a felhőtlen égiek. A vihar után
mélykékre tisztult égből. Mutogatnak is, összevissza
mutogatnak, az egyik épp rám mutat.
A valóság kicsit most szépen összeáll,
aztán lassacskán megint szétszalazódik, de ez
is igencsak szép. Mint amikor egy

jól sikerült estélyen váratlanul kellemetlen hír
terjed el a vendégek között, egyik
a másik után búcsúzni kezd a
házigazdától, és egyszerre, noha fogalmad sincs
arról, hogy mi történt, a legszívesebben
te is menekülnél már onnan, mint

valami elátkozott helyről, mégis inkább odalépsz
a szoba közepén kétségbeesetten álldogáló házigazdához,
aki láthatóan egyáltalán nem érti, mi
okozta a hirtelen változást, és kijelented,
hogy nyugodjon meg, te itt maradsz,
számíthat rád. Mi mindenre képes egy

kis nyárközépi viharzás. Aztán majd valaki
úgyis elmeséli, egyszer, hogy mi volt.
Mi van ott olyan erősen kivilágítva.
Valaki mondja el már végre, miről
van szó. Gondoljak végre valami ennél
sokkal esélyesebbre. Gondoljak hát valami másra.

(5)

Túlságosan is sokat látjuk magunk körül
a szomorú, kiábrándító valóságot, minden ütközést
óvatosan kerülő kialakulatlan féljellemekek elviselhetetlen
langymelegét,
erények és bűnök vázlateit, határozatlan szerelmet
és mérsékelt gyűlöletet, pislákoló barátságot, tanítás
és tanító változásait, csökkenő hűséget, elpárolgó

véleményeket: hadd álmodjunk arról, hogy néha
találkozunk erősebb és nagyobb emberekkel is,
akik elszántabban tudnak jók vagy rosszak
lenni – ez jót tesz majd nekünk.

KOVÁCS GYÖRGY, AZ ORVOS ÉS ÍRÓ (1900–1965)

Százéves lenne már a csendes, fanyar humorú Kovács Gyuri is, akárcsak apám és baráti körük számos más tagja. Ma már ez a generáció is a múlté, inkább csak néhány kiemelkedő képviselőjét tartja számon az értelmiségi közvélemény. Pedig Kovács Györgyöt, legalábbis mint belvárosi fogorvost (rendelője egy ideig a Gresham-palotában, később a Váci utcában volt), a Központi Stomatológiai Intézet

főorvosát és az *Orvosok Lapja* szerkesztőjét a század középső évtizedeiben sokan ismerték Budapesten. Az orvosi tevékenység azonban, bár igen lelkiismeretesen és magas színvonalon művelte, életének csupán egyik szférája volt, nem utolsósorban a független egzisztenciát biztosító foglalkozás. Mellette egész életében intenzív szellemi és közéleti, elsősorban írói tevékenységet is folytatott, átvéve az egykor